

אתה פותח עכשיו את ארון-הבגדים, מלטף בידרכה את המדים המגוהצים עם עמילן בצווארון. "אז לאן תוביל המהפכה שלנו?"

"דרך הולגה והדון עד לסיביר, דרך פיתולי הירדן עד לכיכר יסיהמלח".
מי יודע, אולי נייסד את הסיביר שלנו בכיכר יסיהמלח. נקים שם מחנות עם גדרות ומיגדלי-שמירה, ולי ידם מיפעלית-עשייה אדירים, שיבשרו קבל עם ועולם כי אוצרות האדמה של כיכר יסיהמלח זועקים שיגאלו אותם. עכשיו, היו לנו קונטר-מהפכן לשנוא. הימני נון, קומיסאר מהפכני שיביא ניצחונות מפוי ארים, פוליטרוק שיתן לנו את הרקע האידיאולוגי, לוגי, מנהיג נערץ שישלח את ההמונים הי ממורמרים, ידענו מה לעשות למישטר-הישן. היה לנו פולחן-אישיות שנכע מתוך נפש האוי מה, והיתה לנו סיביר ביסיהמלח.

עמדנו דום ושרנו את ההימנון.
תובליקין הרגיע את ההמולה: "בקרוב נצא לרחובות, וההמונים יפסעו בעיקבותינו. ההיסטוריה הטילה על שייכ מנו את המשימה למחוק את השחיתות עדימות, אם היא לא המחוק אותנו. בעיקבותינו יבואו עשרים אלף איש, אולי גם שלושים אלף, יפלטו דרכם, ישאו ציונה נס ודגל עד מחנה-היהודה, יטפסו זה על זה, צלולים בדעתם והכרתם, מחושבים, לעיתים ספוטנטיים. הם יהיו את הי אונגארד מהפכני."

ואו יפרח סביבם גן פרוע של חופש ועוצמה, יניפו דגלים שחורים ואדומים, יתלו תמונות של אבות-המהפכה על חזיתות בנייני-ציבור, ואת תמונתו של תובליקין, הם ירעימו את המחובות, והשם יפורר בהדיו את פיסטות השליטון המאובנות, זה יום נכספנו לו, עוד יעל ויבוא, ומיצעדנו עוד ירעים אנחנו פה. דממנו, היו בינינו בודדים שראו את הדם שיישפך במהפכה, היו כמה שלא ראו, הם הסבירו את העייט הדואה על שדותינו, ובבשרנו ציפורניו, קומיורקומו בחורינו, קור מו צאו לשדה-הקרב.

"עוד ניקומה שיבעתיים כי קדוש הוא הנקם."
עכשיו, היו לנו קונטר-מהפכן לשנוא. הימני נון, קומיסאר מהפכני שיביא ניצחונות מפוי ארים, פוליטרוק שיתן לנו את הרקע האידיאולוגי, לוגי, מנהיג נערץ שישלח את ההמונים הי ממורמרים, ידענו מה לעשות למישטר-הישן. היה לנו פולחן-אישיות שנכע מתוך נפש האוי מה, והיתה לנו סיביר ביסיהמלח, ונקמה קדושה. עמדנו דום ושרנו ברטט שר קדושה את ההימנון.

הנביא התכרבל במעילו, יונתן המשורר קרא שיר מהפכני פרייעט, על תחנול גאה הניצב מעל לערימת גוויות רוטטות של האקציה והבורגנות. דלמעה זלגה מעיניו של תובליקין, והוא נשא דברים על המשורר כמהנדס נפשי-אדם, על המהפכה שהגיעה שעתה ליצור כנסיות חדשות למינהאנושי, ולתושביהמחר שייוצרו בצלם המהפכה: "עלינו למצוא החליפים למיקדשים שבי הם באה לידי פורקן המרירות שנצטברה בלבבות בני האדם, אנחנו נייסד מוסדות משוכללים שבהם תשופץ תחושת האנשים."

עכשיו, היו לנו קונטר-מהפכן לשנוא. הימני נון, קומיסאר מהפכני שיביא ניצחונות מפוי ארים, פוליטרוק שיתן לנו את הרקע האידיאולוגי, לוגי, מנהיג נערץ שישלח את ההמונים הי ממורמרים, ידענו מה לעשות למישטר-הישן. היה לנו פולחן-אישיות שנכע מתוך נפש האוי מה, והיתה לנו סיביר ביסיהמלח, ונקמה קדושה. עמדנו דום ושרנו ברטט שר קדושה את ההימנון.

אחרי שעמדנו ושרנו את ההימנון, דיבר יכין על השי פלתו של המינהאנושי, בועו הוסיף על דם שפוך כמים ועלבונות אדם ועם, יכין תבע לנקום שיבעתיים, כי קדוש הוא הנקם, קדוש קדוש קדוש.
מנהיגים ניצבים בשורה ארוכה, ליד גזע-עץ כרות, מדברים על האדמה, ואינם יודעים כי האדמה היא מיקדש מנוחן. הם נושאים ידיהם ומרמים קולם שעה שמדברים על פטריטיזום, וחושבים כי פטריוט שאיבד את מולדתו על פטריטיזום, וחושבים כי פטריוט שאיבד את מולדתו (חמט במוח 36)

הימנון-הלאומי לא יצלה כהימנון למהפכה. תפקיד המי הפכה להביא להמונים צלילים חדשים, ולא קולות חלור דים מהעבר הרחוק.

ארץ חמדת התעששה, כובע-גרב, שהיה הקשיש בינינו ופניו סמוקים משתייה, שאל אם יש לו זכות-דיבור. בזכות זכותיו ההיסטוריות ניתנה לו גם זכות-הצעה. הוא עלה על השולחן, הכך בוקלם, ניצב דום והחל לומר: מי יצילנו מרעב? מי יאכילנו לחם רב? ומי ישקנו כוס חלב? למי תודה, למי ברכה? — לעבודה ולמלאכה! מחאנו כפיים מרוב התרגשות. הוחלט שהיאחד לאמץ את השיר כהימנון למהפכה. החלטת-מישנה היתה לכנות, מרגע זה, את כובע-גרב בשם נפתלי הרץ. הוא נטל על עצמו את הכינוי בעוונה, כפי שנטל בעבר את משמעות הדור.

עמדנו דום ושרנו את ההימנון.
גוג אמר: "אחרי המהפכה נייסד חברה צודקת שבה ישתו ההמונים חלב, והמהפכנים ילגמו בירה". התעלמנו מדבריו, הוא הויל דלמעה אדומה של צער ויגון. המהפכה היתה יקרה לו, וישבו ככונסים איש בתוך עצמה. המלי צרית ניקתה מהכירור את החלב שהמהפכה הקיאה לתוכו. מגוג הצהיר בדבר הצורך לייסד צבא מהפכני, נשמע רחש של הסכמה, ואחריו תמימות-דעים, היה ברור לכולם, כי מהלך זה עשוי להרוץ גורל המהפכה.

יונתן המשורר נשא ראשו מעל למחברת-שיריו, והציע: "לבחור את הנער לבוש חול חגור וכו' קומיסאר הצבא". הנער צעק כי עז תפצו להיות מרותק לסיביר, אליאל הוסיף כי נסיונו הקרבי של הנער מוצה עד תום, ולכן יהיה עליו להמתין בסיביר עד שיישלח עמו. כמו בסובייט מהפכני ומסודר החלפיו הנוכחים פתקים, ולבסוף הוחלט לבחור במגוג קומיסאר הצבא מהפכני. מגוג היה גברתן של ממש, שערב בלונדי, עיניו כחולות השמיים, כיוריה התאימה, והוא ידע בעליפה את כיתבי-הגרילה של ציה גווארה ומאויצה-טונג.

מחאנו כפיים.
עכשיו היו לנו קונטר-מהפכן לשנוא, הימני נון, קומיסאר מהפכני שיביא ניצחונות מפוי ארים.
עמדנו דום ושרנו את ההימנון.
כולם עקבו מהופנטים אחר תנועות ידיו של תובליקין, אחר הדרת-המלכות שבה חיטט בתרמילו, עד שלבסוף שלף מתוכו פטי-שעץ גדול, דפק שלוש פעמים על שול-חן-הפורמייקה, מסביב נפלה דממה, והוא שאל: "ומה נעשה במישטר הישן כאשר נפיל אותו?"

"נעביר אותו בכיסא-גלגלים לפנתאון."
"תפורר בדרך."
"נתזיקו במאסר-ביית בהשגחת רופא ואחות-רחמניה."
"אבל המישטר מעודו לא ריחם עלינו."
"עלינו להיות מהפכה הומנית."
החלטנו להיות רימאים-ביני-רחימאים, ולרחם על הי מישטר.

עכשיו היו לנו קונטר-מהפכן לשנוא. הימני נון, קומיסאר מהפכני שיביא ניצחונות מפוי ארים, פוליטרוק שיתן לנו את הרקע האידיאולוגי, לוגי, מנהיג נערץ שישלח את ההמונים הי ממורמרים, ידענו מה לעשות למישטר הישן. עמדנו דום ושרנו את ההימנון.

היינו סקרניים ומלאי-חששות לעתיד ולבאות. שלחנו מבט אובד וחסרי-יש לעבר הפוליטרוק פינקלשטיין. הי נביא אמר לעצמו איכה ישבה בדם העיר, אבישוע הציע לשיר, או שרנו על וניה שיצא להגן על מולדת ואת אמו השאיר בוכיה מתמוגגת, ועוד ועוד שירי-מולדת. הסמקנו מרוב בושה, עיין-לציון מיצמעה, נפלה לריצ' פה ונשברה.

בועו ויכין טיטאוו את השברים, אבישוע פינקלשטיין קם ממקומו ועיניו כהות רשפות, ואמר: "התיקווה היא שרדי בורגני, ועלנו למחוק אותה מהכרתנו." או מחקנו את התיקווה מתוך הכרתנו, היו כמה שמחקה בקושי רב.

שאלנו את תובליקין בדבר תיקויותי מנהיג המהפכה, "להיות שמש העמים."
"מה עוד?"
"מאור לאנושות."
"מה עוד?"
"אבי העמים, נפש המהפכה והתגשמות החזון."
שוב מחאנו כפיים, תובליקין הניף ידיו בהדרת-כבוד, והודה לנו בענוה מרובה, עכור לא מחא כפיים, הנערה והנער לבושי חול חגור וכו' הלשינו על גוג כרות-האוזן, שתבע מהם להתנגד לפולחן-האישיות.

הנביא פלט: "לא עולל חוסן, כולכם תמותו בקרב האחרון." תובליקין שאל לדעתנו על פולחן-האישיות. שרנו שירי-הלל לשמשיה-עמים, מאורי-האנושות, אביי העמים, נפשי-המהפכה והתגשמות החזון.

עמדנו דום ושרנו את ההימנון.
הרחוב עברו ביעף עטלפים שחורים, איתנו עמדה הארי מה, קרועת-לב אך נושמת, לקבל את הנס האחד אין שני. הנערה והנער לבושי חול חגור וכו' התבוננו בהכנות לטכס, והנערה לחשה לנער כי המראה הזה מוכר לה. הנביא בשר כי אין כלב אוכל בשר-כלבים ואדם טורף בשר בנייאדם, בקע שרו מקולים רבי-עוצמה את שירת-הנצחון בקרב-על-עמורו.

ההימנון-הלאומי לא יצלה כהימנון למהפכה. תפקיד המי הפכה להביא להמונים צלילים חדשים, ולא קולות חלור דים מהעבר הרחוק.

ארץ חמדת התעששה, כובע-גרב, שהיה הקשיש בינינו ופניו סמוקים משתייה, שאל אם יש לו זכות-דיבור. בזכות זכותיו ההיסטוריות ניתנה לו גם זכות-הצעה. הוא עלה על השולחן, הכך בוקלם, ניצב דום והחל לומר: מי יצילנו מרעב? מי יאכילנו לחם רב? ומי ישקנו כוס חלב? למי תודה, למי ברכה? — לעבודה ולמלאכה! מחאנו כפיים מרוב התרגשות. הוחלט שהיאחד לאמץ את השיר כהימנון למהפכה. החלטת-מישנה היתה לכנות, מרגע זה, את כובע-גרב בשם נפתלי הרץ. הוא נטל על עצמו את הכינוי בעוונה, כפי שנטל בעבר את משמעות הדור.

עמדנו דום ושרנו את ההימנון.
גוג אמר: "אחרי המהפכה נייסד חברה צודקת שבה ישתו ההמונים חלב, והמהפכנים ילגמו בירה". התעלמנו מדבריו, הוא הויל דלמעה אדומה של צער ויגון. המהפכה היתה יקרה לו, וישבו ככונסים איש בתוך עצמה. המלי צרית ניקתה מהכירור את החלב שהמהפכה הקיאה לתוכו. מגוג הצהיר בדבר הצורך לייסד צבא מהפכני, נשמע רחש של הסכמה, ואחריו תמימות-דעים, היה ברור לכולם, כי מהלך זה עשוי להרוץ גורל המהפכה.

יונתן המשורר נשא ראשו מעל למחברת-שיריו, והציע: "לבחור את הנער לבוש חול חגור וכו' קומיסאר הצבא". הנער צעק כי עז תפצו להיות מרותק לסיביר, אליאל הוסיף כי נסיונו הקרבי של הנער מוצה עד תום, ולכן יהיה עליו להמתין בסיביר עד שיישלח עמו. כמו בסובייט מהפכני ומסודר החלפיו הנוכחים פתקים, ולבסוף הוחלט לבחור במגוג קומיסאר הצבא מהפכני. מגוג היה גברתן של ממש, שערב בלונדי, עיניו כחולות השמיים, כיוריה התאימה, והוא ידע בעליפה את כיתבי-הגרילה של ציה גווארה ומאויצה-טונג.

מחאנו כפיים.
עכשיו היו לנו קונטר-מהפכן לשנוא, הימני נון, קומיסאר מהפכני שיביא ניצחונות מפוי ארים.
עמדנו דום ושרנו את ההימנון.
אחר נשא דברים על כוונתו: "לחוס על הנכנעים ולהדי ביר את הגאים, על שאנחנו נושאים מורשת המהפכנית של אפר וצל, ובבוא יום נקם ושילם, יקריבו אנשים את חייהם למען עולס-המחר". הוא הוסיף כי אין המתים חשים באיזמל. מגוג המשיך לדבר על רותיקרב, רותי היחידה, והודיע כי יהיה זקוק לפוליטרוק.

יונתן המשורר אמר כי הפוליטרוק יאמר למשוררים אילו שירי-נצחון ומהפכה עליהם לחבר, נפתלי הרץ אמר כי גם בפלמ"ח היו פוליטרוקים שהסבירו, כיצד צובעים בקו ריק את המידבריות המקיפים אותנו.

"היכן הם היום?"
"הולכים בשדות ירוקים, בידיהם מקל-רועים והם רודי פים אחר כיבשת-הרש ואתיהם ישמעאל כמו היו מלכי בשרודם, הולכים והולכים כל הימים, ומקווים שיגיעו מחר לדפיו של הכספה-משוגע."
המשכנו לדסקס את עניין הפוליטרוק, לבית-הקפה נכנס אבישוע פינקלשטיין, זה האיש, שיבה כיסיה את ראשו, בניגוד לנו, שישבנו בהפוגות שבין המילחמות בבתי-הקפה, השתכרנו וליהינו להגשיכורים על מהפכה, הספיק אבישוע ללמוד פילוסופיה באוניברסיטה, אליאל סיפר לו על המהפכה העתידה לפרוץ, אבישוע ביקש להצטרף, כעבור זמן קצר נבחר לשמש פוליטרוק. שלף מכיסו סרפק פלסטיק שחור, ומשך את שערו הכסוף מעל מיצחו הרחב.

עכשיו היו לנו קונטר-מהפכן לשנוא, הימני נון, קומיסאר מהפכני שיביא ניצחונות מפוי ארים, פוליטרוק שיתן לנו את הרקע האידיאולוגי.

עמדנו דום ושרנו את ההימנון.
קדושה.
לבהת פנימית קרנה בעד עיניו של אליאל, היה ברור לכולנו כי הגה דרכנו הפוליטית והמסד האידיאולוגי שלנו מסורים בידי האמונות של אבישוע פינקלשטיין, היינו זקוקים רק לאיזה ז'אדנו שיכונן את אבישוע, ניצבנו מלאי-התרגשות, וכימעט שרנו שוב את ההימנון.

הנביא מילמל: "מי שלא ימות במילחמה, ימות במהי פכה, ומי שייצגל מהמהפכה ימות במילחמה, אברהם אבינו היה מוכן להקריב את יצחק בנו מתוך אהבת האלוהים, ואלוהים הקריב את ישו מתוך אהבת האנושות, והשילי טון יקריב אותנו מתוך אהבת-עצמו. גם המהפכה לעולם אינה שבעה, ושיניה טוחנות ללא-הרף, הגיעה העת להרי ריד את המשיח מהשמיים."
מכיוון התחנה הפינגלגנית נשמעו צפירות-קטר, שיך שוק הרכבת קרב ובא, בעד דלת בית-הקפה נכנס סרן תובליקין לבוש מדיניות ירוקים, ודרגות-שדה לכתפיו, יחד איתו באו בועו ויכין.
הם התיישבו ליד תובליקין, הסירו את כומותיה-הצני תנים שלהם, הוא המשיך לשוחח על תחושת-היגון העמוק שבה נפלו, ארץ אוכלת יושביה, נוגסת חושביה, ארץ נחנה יבולה.
בועו דיבר על המהפכה המתדפקת על השערים, על